

EVELIADAMART.BLOGSPOT.COM.ES - FOTO GERARD GARCIA

>> *L'artista campdevanolenc Evelí Adam.*

bit estatal que enguany ha atorgat tres premis: el primer al guipuscoà Xabier Mata; el segon a Sergi Boixader, de Navàs, i el tercer al madrileny Javier García, a més de les mencions especials a Iosu Garai, de Guipúscoa; Erik Sala, de Vic; i Mikel Besga, de Pamplona. Les fotos premiades i una selecció de les presentades han estat exposades al monestir de Sant Esteve. A més del representant de l'Ajuntament de Banyoles i del representant del Centre Excursionista, formaven part del jurat el fotògraf Ernest Costa i Jean Saleilles i Frederic Garrido, de la Federació Catalana de Fotografia.

Any Darder | El meu nebot m'ha escridassat amb una contundència poc habitual en ell per no haver parlat encara dels actes commemoratius del centenari de la inauguració del Museu Darder. Ho faig amb retard i mala consciència, perquè més enllà de l'anècdota divertida del nou gegantó que formarà part de la Colla de Gegants i Capgrossos que és el senyor Darder, o del concurs de relats breus que va guanyar Josep Masanas amb «El mètode científic», els Col·loquis de Tardor que organitza anualment el Centre d'Estudis Comarcals de Banyoles varen parlar de «Dels museus de ciències del segle XIX al concepte museístic del segle XXI. Cent anys del Museu Darder de Banyoles», amb conferència de cloenda de Jorge Wagensberg.

EL RIPOLLÈS *ramon alabau*

Fusta | Hi ha itineraris previsibles. Era inevitable que l'artista campdevanolenc Evelí Adam, ja totalment immers en el món de l'art després d'una vida laboral com a fuster, acabés recalant en l'univers de la fusta per donar cos a l'última etapa, fins ara, del seu esperit creatiu. Ha recorregut els paratges de la comarca atret per la màgia colgada de les arrels, que componen tota mena de formes capricioses. Sense traïr la configuració aconseguida per la natura durant molts anys, l'ull i les mans de l'escultor han assajat de donar un sentit a l'entramat arbori. Les arrels que nien sota terra han suggerit a l'autor tot un ventall de presències imaginàries que resten també soterrades en el nostre inconscient i que expressen els nostres sentiments atàvics, les nostres pors ancestrals, els nostres mites més pregons. L'exposició «Mitologia i Natura», que des del més de desembre es pot contemplar a la Sala Auditori del Centre Cívic de Campdevànol, i que es pot continuar visitant durant el mes de març, proposa un autèntic viatge a la mitologia popular de casa nostra: la cocollona, la ginebreda, la pesanta, el cabraboc o el pericó, així com

dimonis, follets, gossos o àligues, entre d'altres, conviden els infants a somiar, i els adults a descobrir un espectacle visual molt potent i suggeridor.

Or | Hi ha qui vol desentranyar alguns indrets idíl·lics de Ripollès a la recerca del metall noble per excel·lència. Hi ha qui s'hi oposa argumentant la defensa del medi ambient. El projecte és ambiciós, i per activar-lo caldria una despesa de 60 milions. Poca broma. Els promotors auguren una ràpida recuperació dels diners invertits. Es crearien centenars de llocs de treballs, diuen. Quasi 8.000 hectàrees dels municipis de Toses, Planoles, Queralbs, Ribes de Freser, Campelles i Pardines rebrien l'embat de les perforacions. La mina Saragossa ja va ser explotada al segle XIX. Quan la vila de Ripoll només compta amb 10.583 habitants, amb l'agreujament de la manca de joventut i l'envelliment de la població; quan la comarca sencera continua perdent habitants fins als 25.101, en aquest temps de precarietat laboral, us imagineu la corrua de cotxes enfilant-se pels nostres estimballs, no a la recerca dels rovellons tardorencs, sinó perseguint la quimera de l'or?

Ferro | Amb el poble de Campdevànol presidint la Capitalitat Europea del Ferro, la instauració d'un pacte per a la reindustrialització i la voluntat de propulsar de manera efectiva l'activitat dels polígons, hom vol recuperar petjades determinants de la nostra comarca al llarg de la història. La farga, la producció de claus i la metal·lúrgia d'avantguarda són l'estela d'un passat esplendorós. Esdevindrà el metall un repte de futur?

LA SELVA *joan domènech*

Blanes: el Palau Vescomtal, posat en valor | L'Associació d'Amics del Palau dels Vescomtes de Cabrera ha aconseguit unir, en un conveni, els esforços de l'Ajuntament de Blanes, el Bisbat de Girona i el Consell Comarcal de la Selva per recuperar aquest mo-

nument medieval, construït al segle XIV i, en bona part, destruït per l'exèrcit francès el 1695. Al moment de màxima esplendor constava d'un recinte rectangular emmurallat amb una torre a cada angle (dues de rodones a llevant i dues de quadrades a ponent), i dependències repartides al voltant del pati central. D'aquestes, només en van quedar l'església, engrandida en relació amb la primitiva, i ara convertida en parròquia; la sagristia, que correspon a l'única estança de l'antic palau que es conserva sencera; la torre del campanar i els sòlids murs exteriors, algun dels quals presenta, fins i tot, enigmàtics passadissos. Els impulsors volen potenciar aquest patrimoni, netejar el que es pugui del que desvirtua l'antiga configuració i donar-li la presència que mereix.

Tossa: el món del suro | A l'era de la masia de ca l'Aromir va tenir lloc, fa poc, davant d'un nombrós auditori, la presentació d'un esplèndid volum (de 655 pàgines) que constitueix el Quadern d'Estudis Tossencs núm. 13, dedicat, com diu el títol, a *Els Torrellas de Tossa (1879-1923)*, escrit per Joaquim Alvarado Costa i Francisco Manuel Parejo Moruno. Parla d'una família implicada en el món del suro que va ampliar els seus negocis tossencs i els va portar a Extremadura, on els tres germans Nadal Torrellas —emparentats amb els Aromir— van instal·lar una fàbrica de suro a la segona meitat del

JOSEP REMALJAS

>> *Palau Vescomtal de la casa de Cabrera del municipi de Blanes.*

segle XIX que agafà volada i es convertí en el centre d'una xarxa de negocis arreu d'Europa fins a la davallada després de l'esclat de la Primera Guerra Mundial. El llibre, molt ben il·lustrat, demostra la capacitat d'emprenedoria dels catalans, en aquest cas tossencs, i una llarga trajectòria que mereixia quedar recollida per a la història.

Amer: no acaben els torrons | El comerç més famós d'Amer, des de fa un any, és la pastisseria Puigdemont. Ho és perquè el visitant que arriba associa ràpidament l'antiga vila del monestir amb l'actual president de la Generalitat, Carles Puigdemont i Casamajó, nét del

fundador de l'establiment, l'avi Francesc. Si abans tothom pensava en *la sardana de l'alcalde*, un producte folklòric netament local, ara es puja la categoria del jerarca i es pensa en el president, que també deu haver ballat la sardana més d'una vegada i que, per descomptat, al front de la Generalitat, la balla (la sardana o el que toquin) cada dia, si bé amb mà ferma. Per les vacances de Nadal el dolç establiment d'Amer ha estat freqüentment visitat. Algú en recomana uns borratxos que fan amb ratafia, però la gent aprofitava per comprar torrons, que també els tenen acreditats i abundants. Per això el nét tampoc no els acaba, els torrons...

GIRONINS A L'EXTERIOR

Maria Canyiqueral

Londres | Londres és la ciutat que m'acull des del setembre del 2011. Cosmopolita, trepidant i fugaç, però alhora plena de racons màgics de quietud... De tan gran, inabastable.

Ciutat que traspua art, art en plural: empàtic a totes les butxaques i versàtil per a tots els gustos.

M'hi vaig traslladar per estudiar un màster en interpretació, i actualment dono classes a una escola i ofereixo concerts. Com a pianista que sóc, el meu paper rau precisament a intentar transmetre amb la màxima claredat i convicció possible el missatge emocional d'una partitura.

En certa manera, desvetllar-la d'un estat plàcid i silenciós. Una professió bonica? Sí, preciosa. Difícil, també. Però em sento molt afortunada que el meu treball consisteixi a indagar en una matèria tan valuosa. I aquells dies noto que apporto amb més fortuna un missatge implicat a lalt de l'escenari, ja que m'emociona pensar que aquella música pot despertar quelcom de bonic en la quotidianitat d'algú. Crec que l'art hauria d'estar present a la vida de qualsevol persona, prescindint del grau de professionalitat amb què hom s'hi apropa.

Em fa feliç aportar-hi el meu granet de sorra.